Comencem Club de valents violència zero!

written by Varios autores y autoras | 28 d'October de 2024

Mireia Barrachina, Sara Carbonell, Paco Escolano, Amparo Ferrandis, Esther Roca

Dijous passat 24 d'octubre vam iniciar un seminari científic per a cocrear una xarxa de valentes i valents, amb alumnat i professorat de l'institut Veles e Vents de Gandia. S'impartia en el marc del projecte ACORD, subvencionat per la Conselleria d'Educació de la Comunitat Valenciana. Consistirà en tres sessions científiques per a ajudar a cocrear els fonaments del primer Club de valents i valentes en el centre.

Divendres, 9.50 del matí. Més de 30 alumnes de 1r a 4t de l'ESO entrant a la biblioteca del centre. Quan se'ls preguntava «què us ha motivat a vindre?», les respostes eren diverses: alguns, per curiositat; però molts i moltes ho tenien molt clar, volien ajudar a qualsevol alumnat que estiguera patint violència, volien fer alguna cosa.

La lluentor en els ulls d'alguns xics i xiques il·luminava la biblioteca. Es notava que sentien emoció per poder estar allí. Volien saber. Les preguntes eren moltes: com podien ser persones valentes, *upstanders* que es posicionen del costat de les víctimes? Quan es va explicar que **el suport i amistat d'una sola persona pot crear resiliència en una**

altra i salvar-la, van arribar més inquietuds. Aleshores, una alumna va explicar perfectament què li passa a una persona quan se sent sola, com li fa mal per dins, i que no és el mateix que voler estar sola.

En els diàlegs que es van mantindre sobre com solen actuar les persones que són testimonis de la violència, van anar explicant perfectament que alguns miren i no fan res (són neutrals), uns altres se sumen a la violència explícitament i altres (els menys) actuen per a protegir. Quan es van posar exemples per a intentar pensar què pot sentir una víctima quan hi ha algú davant i no diu ni fa res, alguns van pensar que podria sentir suport, però altres persones van vore en un moment que se sentiria sola, sense suport. Este alumnat es va adonar d'una cosa que la ciència ha demostrat i és que **ser neutral davant la violència és estar de part de la violència**.

Un alumne tenia una preocupació lògica: si et posiciones de part d'una víctima protegint-la, et poden atacar. Estava parlant del que s'ha conceptualitzat científicament com a **violència aïlladora** i volien saber **com superar-la**. "Protegir a qui protegix" és una norma que en alguns centres educatius s'ha incorporat a estos clubs de valents i sabem que és clau per a acabar amb la violència.

En esta hora de diàleg només es va posar una norma: havia de ser un espai segur, on ningú sentira por o vergonya de parlar, on ningú jutjara a ningú o es burlara. Hi havia xics i xiques, alguns d'ells de col·lectius vulnerables, d'altres amb necessitats educatives especials; tots ells i elles, sense distinció, són persones clau per a aconseguir un institut amb tolerància zero davant la violència. En totes les intervencions es va notar la llibertat i seguretat amb què parlaven. No hi havia comentaris bons o dolents, cada persona va poder expressar les seues idees

intervenint a través del diàleg, amb la seua mirada o altres actes comunicatius.

En acabar la sessió, es va acostar una de les xiques que més interés va mostrar des de l'inici, per a felicitar-nos per la sessió i per a preguntar si hi haurien més. En respondre-li que esta era la primera de moltes altres, es va anar amb un preciós somriure al pati.

Tenim el somni que es continuen **estenent més i més clubs de persones valentes**, que continuen omplint-se d'esperança i de lluentor les mirades de més i més alumnat. **Les xarxes de valents i valentes** creen ones que aconseguixen esborrar la soledat i l'aïllament de les víctimes i cada vegada serà més difícil exercir violència.

Mireia Barrachina, Sara Carbonell, Paco Escolano, Amparo Ferrandis, Esther Roca